

Arrest

nr. 284 604 van 10 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DUYCK
Dehaernestraat 29
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 19 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juli 2022 tot intrekking van verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 september 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. DUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 augustus 2015 treedt de verzoekende partij in Guinee in het huwelijk met dhr. A.A.B., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 13 maart 2017 komt de verzoekende partij met een visum voor kort verblijf het Belgische grondgebied binnen.

1.3. Op 14 maart 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van echtgenoot, dhr. A.A.B., van Nederlandse nationaliteit.

1.4. Op 18 mei 2017 ontvangt de verwerende partij van de stad Harelbeke een meldingsfiche inzake het huwelijk van de verzoekende partij en dhr. A.A.B., waarna een onderzoek inzake schijnhuwelijk wordt gestart.

1.5. Op 26 september 2017 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.6. Op 26 september 2017 stelt het parket van Brugge een negatief advies op met betrekking tot de erkenning van het huwelijk, naar aanleiding van een verzoek om registratie van de akte van het in Guinee op 16 augustus 2015 voltrokken huwelijk in het Rijksregister.

1.7. Op 2 oktober 2017 ontvangt de verwerende partij het negatief advies van het parket van Brugge met betrekking tot de erkenning van het huwelijk.

1.8. Op 30 oktober 2017 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Harelbeke de huwelijksakte van de verzoekende partij en dhr. A.A.B. te erkennen,. De verzoekende partij dient tegen voornoemde weigeringsbeslissing een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk.

1.9. Op 29 maart 2018 verleent de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk bij beschikking geen erkenning aan het huwelijk vermeld in punt 1.1.

1.10. Op 2 augustus 2021 vraagt de verzoekende partij aan de stad Harelbeke om de registratie van haar huwelijksakte. Hiervoor wordt een meldingsfiche opgemaakt.

1.11. Op 14 september 2021 ontvangt de verwerende partij de meldingsfiche vermeld in punt 1.10.

1.12. Op 17 maart 2022 brengt de stad Harelbeke de verwerende partij op de hoogte dat er naar aanleiding van een nieuwe vraag tot registratie van de huwelijksakte van de verzoekende partij een advies aan het parket van Brugge wordt gevraagd.

1.13. Op 29 maart 2022 stelt het parket van Brugge opnieuw een negatief advies op met betrekking tot de erkenning van het huwelijk, naar aanleiding van een verzoek om registratie van de akte van het in Guinee op 16 augustus 2015 voltrokken huwelijk in het Rijksregister.

1.14. Op 19 april 2022 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Harelbeke het huwelijk van de verzoekende partij en dhr. A.A.B. te erkennen.

1.15. Op 8 juli 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot intrekking van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het verblijf ingetrokken van:

(...)

Reden van de beslissing:

Art 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

"Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet. intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf."

Betrokkene bekwaam het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 11.03.2017 in toepassing van art. 40bis van de wet van 15.12.1980. Zij verkreeg het verblijfsrecht op basis van haar huwelijk met haar vermeende echtgenoot B.A.A. (...) ((...)), van Nederlandse nationaliteit. Betrokkene werd op 26.09.2017 in het bezit gesteld van een F-kaart. Uit nader onderzoek

blijkt echter dat betrokkene niet kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie gelet op de weigering tot erkenning van het huwelijk.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Guinee op (...)2015. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijf geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Op 18.05.2017 ontving onze administratie een bericht van de gemeente Harelbeke waarin gemeld werd dat er een onderzoek werd gevoerd naar de motieven van het huwelijk van betrokkene met de referentiepersoon, naar aanleiding van de verzoek om registratie van de voormelde akte in het Rijksregister. Op 02.10.2017 ontvingen wij van het parket van West-Vlaanderen een negatief advies met betrekking tot de erkenning van het huwelijk. Het gevoerde politieel onderzoek leidde tot de volgende vaststellingen:

1. Betrokkenen stellen zich vijandig op naar de politiediensten van de politiezone Gavers. Zo werden zij de toegang geweigerd voor een huisbezoek op 5.07.2017. Echter kon het huisbezoek dan toch plaatsvinden op 7.07.2017.

2. Er is sprake van een snelle huwelijksbeslissing. Meneer zou in juli 2015 naar C. (...) geweest zijn en daar mevrouw hebben zien rondlopen. Hij sprak haar aan en vroeg haar om te huwen. Zijn moeder zou daarna met de ouders van mevrouw gaan praten zijn.

Volgens meneer is de relatie gestart op (...)2015, de dag van het huwelijk. Op het einde van augustus 2015 keerde meneer terug naar België. Zij zagen elkaar pas terug in levende lijve in maart 2017.

3. Betrokkenen leggen tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot essentiële zaken in een relatie.

Meneer zou de hand van mevrouw gevraagd hebben via haar familie maar treedt verder niet in detail.

Meneer verklaart dat hij als bruidsschat 1000 Guinese Francs heeft betaald, wat neerkomt op een equivalent van 90 eurocent. Hij weet echter niet wat zijn echtgenote daarmee aangekocht heeft.

Mevrouw verklaart echter dat meneer 1 miljoen Guinese Francs betaald heeft

Meneer kan geen enkele naam opgeven van een getuige bij zijn huwelijk. Evenmin kan mevrouw een getuige benoemen.

Meneer kan quasi geen enkel detail geven wie van de familie iets georganiseerd heeft in het huwelijk.

Mevrouw verklaart dat er geen huwelijksfeest plaats vond terwijl meneer stelt dat hij het huwelijksfeest betaald heeft ten bedrage van 1000 euro maar aan wat dit gespendeerd werd, kan hij niet verder duiden.

4. Betrokkenen kennen elkaar niet zo goed als verwacht mag worden van partners die beslist hebben om te trouwen. De zeer summier wederzijdse kennis strekt zich uit tot hun meest persoonsgebonden gegevens.

Meneer verklaart dat hij nog niet gevraagd heeft of mevrouw broers of zussen heeft. Het interesseert hem niet.

Meneer weet niet of mevrouw gewerkt heeft in Guinee.

Hij zou tevens ook nog niet gevraagd hebben aan mevrouw wat haar vrijetijdsbesteding inhoudt.

Verder weet hij ook niet of zij een kinderwens heeft, niettegenstaande zij toch reeds twee jaar gehuwd zijn.

Meneer weet niet wat mevrouw graag eet.

Hij weet niet waar mevrouw juist littekens heeft. Mevrouw verklaart dat ze er geen heeft.

Mevrouw weet weinig over de ouders van meneer. Zo weet zij zelfs niet of zijn moeder gaat werken niettegenstaande ze in dezelfde stad woont. Daarnaast verklaart ze dat ze geen enkele broer of zus van meneer kent terwijl meneer verklaart dat er nog drie broers en een zus bij zijn moeder inwonen te Harelbeke.

Zij weet niet welke studies meneer heeft gevolgd.

Verder weet ze niet waar haar echtgenoot werkt

Op 14.09.2021 ontving de DVZ een nieuwe meldingsfiche van de gemeente Harelbeke inzake de registratie van het huwelijk van betrokkenen. Opnieuw werd een onderzoek gevoerd door het OM, dat weer op een negatief advies uitmondde op 29.03.2022:

Mijn ambt verwijst naar haar negatief advies d.d. 26.09.2017 waarna uw diensten dd. 30.10.2017 dan ook weigerden het huwelijk tussen betrokkenen over te schrijven. Tegen deze beslissing tekende betrokkenen beroep aan bij de Rechtbank van Eerste Aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk. Bij beschikking d.d. 29.03.2018 werd evenwel geen erkenning verleend aan het betreffende huwelijk.

Blijkens uw schrijven d.d. 29.09.2021 werd door betrokkenen opnieuw de overschrijving van hun huwelijk gevraagd. Mijn ambt voerde ter zake een nieuw politieel onderzoek doch blijkens het

navolgende proces-verbaal nr. (...) van PZ Gavers stelde de heer B.A.A. (...) zich wederom niet medewerkend op ten aanzien van de politiediensten. Betrokkene weigerde te antwoorden op de gestelde vragen waardoor het verhoor werd stopgezet.

Blijkens uw schrijven d.d. 17.03.2022 kwam de heer B.A.A. (...) dezelfde dag bij uw diensten langs om te melden dat hij uit de echt wenst te scheiden en hij en zijn echtgenote op een ander adres zullen gaan wonen.

Mijn ambt adviseert dan ook geen rechtsgevolgen te verstrekken aan het huwelijk tussen B.A.A. (...) en B.S. (...) en het huwelijk dus niet in te schrijven of over te schrijven.

Los van de analyse van het parket moeten ook de volgende elementen in rekening worden genomen: betrokkene werd op 27.04.2022 uitgenodigd haar standpunt te kennen te geven in het kader van een onderzoek naar de intrekking van haar verblijfsrecht. Er werd haar in ons schrijven expliciet gevraagd naar elementen inzake de aard en de hechtheid van haar gezinsband. Betrokkene maakt echter geen enkel stuk over waaruit kan blijken dat zij met mijnheer B. (...) effectief een duurzame levensgemeenschap heeft opgebouwd. Indien betrokkene en de referentiepersoon als koppel hebben geleefd gedurende de periode dat zij op hetzelfde adres stonden ingeschreven, dan mag van hen verwacht worden dat ze daar ook bewijzen van kunnen overmaken, wat thans niet het geval is. Het enkele feit dat ze op hetzelfde adres ingeschreven stonden tussen 27.03.2017 en 19.04.2022, volstaat niet om aan te tonen dat mevrouw met het huwelijk niet enkel verblijfsrechtelijke motieven nastreefde.

Voorzover ons thans bekend is, werd ook nog geen beroep aangetekend tegen de tweede beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Harelbeke om het huwelijk niet te registreren.

Gelet op voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.

Uit het door het parket gevoerde onderzoek en de bovenstaande overwegingen blijkt dat minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus.

Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art 40bis. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Unieburger geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Voor zover betrokkene zou aanvoeren dat haar huwelijk aanvankelijk wel door de DVZ werd erkend, dient te worden opgemerkt dat de DVZ op het moment dat haar visum werd toegekend nog niet beschikte over de negatieve adviezen van het parket en er nog geen onderzoek was gevoerd naar de motieven van het huwelijk. Pas nadat betrokkene in België toekwam, werd tot twee maal toe een onderzoek gevoerd door het parket omdat betrokkene haar huwelijksakte ter registratie had voorgelegd bij de gemeente. Tot twee keer toe volgde een negatief advies en dit ondanks het tijdsverloop van bijna vijfjaar tussen de twee onderzoeken. Het feit dat de de DVZ reeds eerder een visum voor kort verblijf en vervolgens een F-kaart toekende aan betrokkene op basis van haar huwelijk verhindert niet dat de administratie alsnog gebruik maakt van haar bevoegdheid overeenkomstig artikel 74/20 wanneer naderhand aan de hand van later aan het licht gekomen gegevens blijkt dat het verblijfsrecht werd toegekend op grond van frauduleuze verklaringen. (RvV, nr 240 055 van 26.08.2020).

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd op 27.04.2022 een onderzoek overgemaakt aan de gemeente Harelbeke. Dit onderzoek werd aan betrokkene betekend op 13 05.2022. Betrokkene maakte de volgende stukken over:

- Verklaring dewelke zij aan het loket van de gemeentedienste van Harelbeke heeft afgelegd
- Attesten van inburgering en deelcertificaten van Nederlandse lessen
- Arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd met I.C. (...) + loonfiches maart, april 2022
- Bijlage aan de arbeidsovereenkomst + loonafrekeningen van C. (...) BV februari tot mei 2022
- Woninghuurovereenkomst
- Attest OCMW geen leefloon, geen financiële

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten."

Voor wat de gezinssituatie betreft kan vooreerst opgemerkt worden dat het feit dat 'rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in dergelijke situaties tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het afgesloten huwelijk niet werd erkend in België. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald. Bovendien toont betrokkene nergens aan dat zij er wel een duurzame levensgemeenschap met de referentiepersoon op nahield, en dit ondanks het feit dat haar in ons onderzoek werd medegedeeld dat bij het nemen van een eventuele intrekkingsbeslissing rekening diende te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsbanden.

Tot slot moet vastgesteld worden dat betrokkene sedert 19.04.2022 als alleenstaande staat ingeschreven in het Rijksregister. Voor zover geweten zijn er geen andere personen die bij mevrouw inwonen.

Betrokkene verblijft sedert 13.03.2017 in België, nu dus iets meer dan vijfjaar. Gezien betrokkenes leeftijd (28 jaar), is deze periode nog relatie kort te noemen. Betrokkene heeft per slot van rekening het overgrote deel van haar leven, nl. 23 jaar, in Guinee geleefd.

Betrokkene stelt tegenover de gemeente Harelbeke dat zij liever in België blijft omdat ze hier zelfstandig kan zijn en voor zichzelf kan zorgen. Zij maakt echter niet duidelijk waarom dat in haar herkomstland niet het geval zou zijn. Gezien mevrouw nog niet zo lang in België verblijft kan ook aangenomen worden dat dat zij nog enige voeling moet hebben met de taal, de cultuur en de gebruiken in Guinee. De referentiepersoon waarbij zij iets meer dan vijf jaar officieel bij stond ingeschreven, is bovendien eveneens van Guinese afkomst, het is dan ook niet ondenkbaar dat mevrouw met deze man in één van de Guinese landstalen communiceerde. Blijkens haar viusmaanvraag was mevrouw naaister voor haar komst naar België. Zij heeft in Guinee dus ook al enige werkervaring opgedaan. Of mevrouw nog familie heeft in Guinee, blijkt niet uit het dossier. Er dient echter te worden opgemerkt dat mevrouw een volwassen vrouw is, die bovendien zowel in België als voorheen in Guinee tewerkgesteld was/is. Zelfs indien mevrouw geen familieleden meer zou hebben in Guinee, toont mevrouw niet aan dat bij een terugkeer naar haar herkomstland niet op haar eigen benen zou kunnen staan.

Betrokkene maakt stukken over waaruit haar integratie in België moet blijken. Mevrouw is tewerkgesteld voor I.C. (...) en C. (...) BV. wat een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Over de voorgelegde taalattesten en inburgeringsattesten dient te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Tot slot moet er op gewezen worden dat de socio-economische integratie waar betrokkene zich thans op beroept het gevolg is van het verblijfsrecht dat zij onder valse voorwendselen, met name door middel van een schijnhuwelijk, heeft verkregen, waardoor deze "vruchten" ook door dit bedrog zijn aangetast.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvermelde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden in te trekken.

Bijgevolg wordt haar recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat zij een voorafgaandelijk middel noemt, voert de verzoekende partij een *"voorbehoud voor het aanbrengen van aanvullende grieven na kennisname van het administratief dossier"* aan.

3.1.1. Zij zet haar betoog uiteen als volgt:

"10. Verzoekster verzocht via haar raadsman op 25.08.2022 om een kopie van het administratief dossier teneinde het verzoekschrift tot nietigverklaring voor te bereiden. Ondanks een herinneringsmail op 13.09.2022 en op 15.09.2022, en het feit dat Verzoekster's raadsman het verzoekschrift op de laatste dag van de beroepstermijn neerlegde, werd het dossier niet overgemaakt.

Zodoende kan Verzoekster vooralsnog bepaalde essentiële elementen niet verifiëren, zo onder meer of zij daadwerkelijk op 13.05.2022 werd uitgenodigd om haar hoorrecht uit te oefenen en welke verklaringen zij afgelegd zou hebben aan de ambtenaar van de stad Harelbeke in dat verband (of eerder: welke verklaringen door de ambtenaar genoteerd en aan de DVZ medegedeeld werden).

In beginsel mogen er geen middelen aangevoerd worden die niet zijn opgenomen in het inleidende verzoekschrift. Evenwel, gelet op de rechten van verdediging, is het toch toegelaten om in een latere fase van de procedure alsnog een middel aan te voeren dat is gesteund op een gegeven waarvan zij geen kennis kon hebben op het ogenblik dat zij haar beroep instelde en dat door verweerder verborgen zou zijn gehouden. (A. WIRTGEN, Administratieve Rechtsbibliotheek: 10. Raad van State, I. afdeling bestuursrechtspraak, 3. Middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen, Brugge, die Keure, 2004, 50; R. STEVENS, Administratieve Rechtsbibliotheek: 10. Raad van State, I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop, Brugge, die Keure, 2007, 74).

De raadsman van Verzoekster kon vooralsnog enkel kennis krijgen van de bestreden beslissing en het gearchiveerde dossier bij de familierechtbank te Kortrijk van de procedure tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte (stuk 2).

Voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing werd Verzoekster niet bijgestaan door een raadsman, zodat van haar redelijkerwijs niet verwacht kan worden dat zij zelf alvast inzage in haar dossier bij de DVZ gevraagd zou hebben. Zij werd overigens op geen enkel ogenblik expliciet geïnformeerd over haar mogelijkheden in die zin.

Verzoekster wil zich aldus uitdrukkelijk het recht voorbehouden om aanvullende middelen te ontwikkelen na kennisname van het administratief dossier van de DVZ."

3.1.2. De verzoekende partij voert aan dat zij via haar raadsman om een kopie van het administratief dossier verzocht teneinde het verzoekschrift tot nietigverklaring voor te bereiden en dat het dossier, ondanks meerdere herinneringsmails en het feit dat haar raadsman het verzoekschrift op de laatste dag van de beroepstermijn neerlegde, niet werd overgemaakt. Zij wil zich uitdrukkelijk het recht voorbehouden om aanvullende middelen te ontwikkelen na kennisname van het administratief dossier.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de mogelijkheid om toegang te verkrijgen tot het administratief dossier niet raakt aan de wettigheid van de bestreden beslissing zelf, doch betrekking heeft op de mogelijkheid om middelen aan te voeren bij de Raad. Volgens vaste rechtspraak moeten in het verzoekschrift alle middelen ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738).

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij op het ogenblik van het indienen van haar verzoekschrift bepaalde essentiële elementen niet kon verifiëren, onder meer of zij daadwerkelijk op 13 mei 2022 werd uitgenodigd om haar hoorrecht uit te oefenen en welke verklaringen zij afgelegd zou hebben aan de ambtenaar van de stad Harelbeke in dat verband, of eerder welke verklaringen door de ambtenaar genoteerd en aan de verwerende partij medegedeeld werden.

Het administratief dossier lag voor bij de Raad zodat het de verzoekende partij vrijstond om het te raadplegen.

Ter terechtzitting beperkt de verzoekende partij zich tot het verwijzen naar het verzoekschrift en licht zij niet toe welke nieuwe elementen of middelen, waarvan zij de grondslag nog niet kende op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, zij alsnog wenst aan te voeren.

3.2. In een eerste middel in haar verzoekschrift voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) en van artikel 146bis van het oud Burgerlijk Wetboek.

3.2.1. Na een theoretische toelichting over de geschonden geachte rechtsbeginselen zet de verzoekende partij haar eerste middel uiteen als volgt:

“13. Behoudens andersluidende vaststellingen in het thans niet consulteerbare administratief dossier, kwam mijn Verzoekster in februari 2017 voor het eerst in contact met de Belgische Dienst Vreemdelingenzaken, meer bepaald bij haar aanvraag voor een visum tot kort verblijf voor een familiebezoek in België aan haar Nederlandse verblijfsgerechtigde echtgenoot. Toen kreeg de gemachtigde voor het eerst kennis van een huwelijk, afgesloten in Guinee tussen mijn Verzoekster en dhr. B. (...) (stuk 2, pag. 26).

Het visum werd probleemloos afgeleverd, zonder dat gewag werd gemaakt van een onbestaande familieband wegens schijnrelatie. Zodoende erkende de gemachtigde een eerste keer, impliciet, het huwelijk van Verzoekster en dhr. B. (...). Het feit dat men toen niet dezelfde beweerde informatie had als nu, kan enkel aan de gemachtigde toegeschreven worden. Het zorgvuldigheidsbeginsel dwingt haar er immers toe om de voor haar gebrachte feiten nauwgezet te onderzoeken en haar beslissingen grondig voor te bereiden.

Bij binnenkomst in de Schengenzone, op 13.03.2017 door de luchthavenpolitie te Zaventem, werd de gemachtigde voor het eerst ingelicht van een vermoeden van schijnhuwelijk naar aanleiding van een eerste bevraging van mijn Verzoekster.

Op 14.03.2017 deed mijn Verzoekster dan de aanvraag tot verblijfsmachtiging cf. art. 40bis Vw. (gezinshereniging op basis van haar huwelijk met een verblijfsgerechtigde Unieburger). Opnieuw werd zij 6 maanden later probleemloos in het bezit gesteld van de verblijfkaart F op 26.09.2017.

Vervolgens, in mei-juni 2017 werd de procedure tot erkenning van de Guinese huwelijksakte opgestart voor de burgerlijke stand te Harelbeke. Daarbij vroeg de ambtenaar om een advies aan de DVZ, dat werd verleend op 01.06.2017 (stuk 2, pag. 26-27).

Uit de inhoud van dit advies mag zeer duidelijk blijken dat de gemachtigde op het ogenblik van haar beraadslaging actief kennis had van de informatie van de luchthavenpolitie en het lopende onderzoek van de burgerlijke stand en het parket. Eén en ander blijkt ontegensprekelijk uit het dossier van de rechtspleging bij de familierechtbank te Kortrijk.

De gemachtigde deelde de burgerlijke stand zelfs foutief mee dat “het al dan niet erkennen van de buitenlandse huwelijksakte na de eventuele positieve afloop van de procedure gezinshereniging geen verblijfsrechtelijke invloed meer” zou hebben, quod in casu non.

Er wordt vervolgd dat:

“Indien u op dit ogenblik reeds twijfels of aanwijzingen van een schijnrelatie heeft, dan kan u nog steeds advies bevragen bij het Parket van de Procureur des Konings en eventueel de overschijving / erkenning van de buitenlandse huwelijksakte weigeren (ook al werd het verblijf reeds goedgekeurd). [...]”

Op dit ogenblik kan de raadsman van Verzoekster onmogelijk verifiëren wanneer de gemachtigde vervolgens in kennis werd gesteld van het negatief advies van het parket aangaande de erkenning van de huwelijksakte. Volgens de gemachtigde, in haar brief aan de ABS Harelbeke van 01.06.2017, zou dit echter niet relevant zijn.

14. Uit het voorgaande volgt dat de gemachtigde nu, 5 jaar later, niet plots kan terugkomen op haar besluitvorming van de toekenning van het verblijfsrecht aan mijn Verzoekster, toen zij over alle mogelijke informatie beschikte of redelijkerwijs kon beschikken om het huwelijk destijds te beoordelen.

Door dit niet te doen heeft de gemachtigde een rechtmatig vertrouwen gecreëerd in hoofde van mijn Verzoekster op het feit dat haar huwelijk door de gemachtigde als ernstig, en niet gebaseerd op een schijnrelatie, heeft beschouwd.

Dat de ambtenaar van de burgerlijke stand en het parket daarover een ander oordeel hebben, wat Verzoekster betwist, doet daaraan geen afbreuk, wat de gemachtigde ook zelf schreef aan de ABS te Harelbeke in haar brief van 01.06.2017 (stuk 2, pag. 26-27).

Zodoende vertrouwde Verzoekster erop dat haar verblijfsrecht 5 jaar later niet in het gedrang zou komen, voor zover zij natuurlijk binnen de voorwaarden van haar voorwaardelijk verblijfsrecht (het vormen van een gezinscel, de inkomstenvereiste ...) zou blijven, wat in casu ook gebeurde.

De bestreden beslissing stelt dat de gemachtigde de F-kaart opnieuw kan intrekken en toepassing maken van art. 74/20 Vw. wanneer naderhand aan de hand van later aan het licht gekomen gegevens blijkt dat het verblijfsrecht werd toegekend op grond van frauduleuze verklaringen, met verwijzing naar het arrest van Uw Raad dd. 26.08.2020 nr. 240.055. In casu was de gemachtigde tijdens de besluitvorming over de verblijfsaanvraag echter op de hoogte van het hangende onderzoek inzake schijnrelatie en de brief van de luchtvaartpolitie bij de aankomst van mijn Verzoekster in België.

De gemachtigde was perfect in de mogelijkheid om de waarachtigheid van de relatie / het huwelijk van Verzoekster en dhr. B. (...) te beoordelen op het ogenblik van haar verblijfsaanvraag in maart 2017. Desnoods had zij maar gebruik moeten maken van de mogelijkheden die de Vreemdelingenwet haar biedt voor het bekomen van een verlenging van haar beslissingstermijn teneinde een eventueel advies van het parket af te wachten.

In voorkomend geval was er onmiddellijk duidelijkheid geschapen over de toekomst van mijn Verzoekster in België. Zelfs na het vonnis van de familierechtbank te Kortrijk van 29.03.2018 bleef de gemachtigde nog 4 jaar stilzitten omtrent het lot dat aan het verblijfsrecht van Verzoekster voorbehouden zou worden, en zo werd mijn Verzoekster op geen enkele manier verontrust in de uitbouw van haar leven in België tijdens een op dat ogenblik wettig verblijf.

Indien het bestuur zorgvuldig had opgetreden in haar eerdere besluitvorming (waar de thans bestreden beslissing onrechtstreeks op geënt is), dan zou de gemachtigde al in 2017, of ten laatste in 2018, de beweerde fraude opgeworpen en daaraan gevolg gegeven hebben. Zodoende werd Verzoekster jarenlang zonder zich op enigerlei wijs zorgen te moeten maken op het Belgisch grondgebied verbleven, leerde ze Nederlands, kreeg ze vast werk, bouwde ze hier haar leven uit ... Als het bestuur onmiddellijk de aanvraag tot gezinshereniging met dhr. B. (...) had geweigerd door zich het negatief advies van het parket eigen te maken, dan was Verzoekster mogelijk al teruggekeerd naar Guinee, of een ander land waar zij wettig verblijf kan houden.

Het bestuur heeft in casu nalatig en laattijdig opgetreden door Verzoekster jarenlang ongemoeid te laten en beschaamt daardoor het rechtmatig vertrouwen dat Verzoekster mocht hebben in haar toelating tot verblijf.

De vraagt stelt zich bovendien of de gemachtigde zo maar terug kan komen op haar erkenning van de buitenlandse huwelijksakte. Art. 27 WIPR voorziet deze mogelijkheid althans niet. Bij een aanvraag gezinshereniging op basis van een buitenlands huwelijk dient de gemachtigde in ieder geval de geldigheid van de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte te beoordelen. De voorgelegde controle wordt gevoerd rekening houdend met art. 146bis oud BW, met name of de intentie bestaat om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Aldus blijkt door de toekenning van de verblijfsmachtiging op grond van gezinshereniging dat de gemachtigde de voorgelegde huwelijksakte heeft erkend en geenszins van oordeel was dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk.

De gemachtigde kan nu niet eenvoudigweg voorhouden dat zij zelf niet de middelen heeft om een dergelijk onderzoek te voeren. De DVZ heeft meer dan voldoende contacten met de politiediensten om dergelijke onderzoek te organiseren, net zoals zij dat doet in het kader van woonstcontroles in het kader van terugkeer; organiseert zij interviews in België en het buitenland in het kader van visumaanvragen door echtgenoten van erkend vluchtelingen; ...

Zo nodig moest de gemachtigde destijds maar het aangekondigde advies van het parket afwachten en een beslissing tot termijnverlenging nemen. Zoals blijkt uit de feitelijke voorgaanden was de DVZ immers al te goed op de hoogte dat het parket op dat ogenblik bezig was met een onderzoek inzake schijnrelatie.

Door het loutere feit dat de gemachtigde haar eerdere besluitvorming deels onzorgvuldig, of mogelijk zelfs deels niet, heeft voorbereid en de aangevoerde feiten naar behoren onderzocht, komt het hele leven van mijn Verzoekster retroactief op losse schroeven te staan. De rechtsonzekerheid is derhalve totaal, en verontrust niet alleen mijn Verzoekster, maar iedere verblijfsgerechtigde vreemdeling die zijn/haar verblijfstitel bekam op grond van een buitenlandse akte van burgerlijke stand, die nog niet werd erkend door de Belgische burgerlijke stand of de familierechtbank.

Het rechtszekerheidsbeginsel is onbetwistbaar met de voeten getreden, en meer bepaald het vertrouwensbeginsel, dat in casu gecombineerd wordt met een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen.

3.2.4. Artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

3.2.5. De verzoekende partij voert aan dat zij in februari 2017 voor het eerst in contact kwam met de verwerende partij, meer bepaald bij haar aanvraag voor een visum tot kort verblijf voor een familiebezoek in België aan haar Nederlandse verblijfsgerechtigde echtgenoot, dat de verwerende partij toen voor het eerst kennis kreeg van een huwelijk, afgesloten in Guinee tussen haar en de heer B., dat het visum probleemloos werd afgeleverd, zonder dat gewag werd gemaakt van een onbestaande familieband wegens schijnrelatie, dat de verwerende partij zodoende een eerste keer, impliciet, het huwelijk van haar en de heer B. erkende, dat het feit dat de verwerende partij toen niet dezelfde beweerde informatie had als nu, enkel aan de verwerende partij kan toegeschreven worden, dat het zorgvuldigheidsbeginsel er haar immers toe dwingt om de voor haar gebrachte feiten nauwgezet te onderzoeken en haar beslissingen grondig voor te bereiden, dat de verwerende partij voor het eerst

werd ingelicht van een vermoeden van schijnhuwelijk naar aanleiding van een eerste bevraging van haar door de luchthavenpolitie te Zaventem bij binnenkomst in de Schengenzone op 13 maart 2017, dat zij op 14 maart 2017 de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet – gezinshereniging op basis van haar huwelijk met een verblijfsgerechtigde Unieburger – deed, dat zij zes maanden later, op 26 september 2017, opnieuw probleemloos in het bezit werd gesteld van de verblijfskaart F, dat de procedure tot erkenning van de Guinese huwelijksakte vervolgens in mei-juni 2017 werd opgestart voor de burgerlijke stand te Harelbeke, dat de ambtenaar daarbij om een advies vroeg aan de verwerende partij, dat werd verleend op 1 juni 2017, dat uit de inhoud van dit advies zeer duidelijk mag blijken dat de verwerende partij op het ogenblik van haar beraadslaging actief kennis had van de informatie van de luchthavenpolitie en het lopende onderzoek van de burgerlijke stand en het parket, dat één en ander ontegensprekelijk blijkt uit het dossier van de rechtspleging bij de familierechtbank te Kortrijk en dat zij op dit ogenblik onmogelijk kan verifiëren wanneer de verwerende partij vervolgens in kennis werd gesteld van het negatief advies van het parket aangaande de erkenning van de huwelijksakte.

Bij nazicht van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de voorgaande feiten correct en chronologisch weergeeft. De verzoekende partij kan op basis van de stukken van het administratief dossier eveneens worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij op het ogenblik van haar beraadslaging actief kennis had van de informatie van de luchthavenpolitie en het lopende onderzoek van de burgerlijke stand en het parket. Waar de verzoekende partij stelt dat zij op het ogenblik van het indienen van haar verzoekschrift onmogelijk kan verifiëren wanneer de verwerende partij vervolgens in kennis werd gesteld van het negatief advies van het parket aangaande de erkenning van de huwelijksakte, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat het negatief advies van het parket van 26 september 2017 aan de verwerende partij ter kennis werd gebracht op 2 oktober 2017, aldus na het afleveren van de F-kaart op 26 september 2017. In dit kader herhaalt de Raad dat het administratief dossier voorlag bij de Raad zodat het de verzoekende partij vrijstond om het te raadplegen. De verzoekende partij beperkte zich ter terechtzitting tot het verwijzen naar het verzoekschrift. Zij voert ter terechtzitting geen betoog dat betrekking heeft op de datum van kennisname door de verwerende partij van het negatief advies van het parket.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij bij de toekenning van een visum kort verblijf voor een familiebezoek aan dhr. B. een eerste keer, impliciet, het huwelijk van haar en de heer B. erkende. De verwerende motiveert hierover in de bestreden beslissing als volgt: *“Voor zover betrokkene zou aanvoeren dat haar huwelijk aanvankelijk wel door de DVZ werd erkend, dient te worden opgemerkt dat de DVZ op het moment dat haar visum werd toegekend nog niet beschikte over de negatieve adviezen van het parket en er nog geen onderzoek was gevoerd naar de motieven van het huwelijk. Pas nadat betrokkene in België toekwam, werd tot twee maal toe een onderzoek gevoerd door het parket omdat betrokkene haar huwelijksakte ter registratie had voorgelegd bij de gemeente. Tot twee keer toe volgde een negatief advies en dit ondanks het tijdsverloop van bijna vijf jaar tussen de twee onderzoeken. Het feit dat de DVZ reeds eerder een visum voor kort verblijf en vervolgens een F-kaart toekende aan betrokkene op basis van haar huwelijk verhindert niet dat de administratie alsnog gebruik maakt van haar bevoegdheid overeenkomstig artikel 74/20 wanneer naderhand aan de hand van later aan het licht gekomen gegevens blijkt dat het verblijfsrecht werd toegekend op grond van frauduleuze verklaringen. (RvV, nr 240 055 van 26.08.2020).”* Met het algemeen betoog dat het feit dat de verwerende partij toen niet dezelfde beweerde informatie had als nu enkel aan de verwerende partij kan toegeschreven worden en dat het zorgvuldigheidsbeginsel er haar immers toe dwingt om de voor haar gebrachte feiten nauwgezet te onderzoeken en haar beslissingen grondig voor te bereiden, dat de verwerende partij op het ogenblik van haar beraadslaging actief kennis had van de informatie van de luchthavenpolitie en het lopende onderzoek van de burgerlijke stand en het parket, toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de verwerende partij de thans bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze heeft genomen. Gelet op het feit dat het negatief advies van 26 september 2017 de verwerende partij pas op 2 oktober 2017 ter kennis werd gebracht, kon de verwerende partij overigens bij het nemen van de beslissingen betreffende het visum en de verblijfsaanvraag geen rekening houden met het advies en met het hierin gevoerde onderzoek naar het huwelijk. Het loutere feit dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de beslissing tot toelating tot verblijf kennis had van vermoedens van een schijnhuwelijk en van het feit dat een onderzoek lopende was, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Het komt de Raad niet foutief noch kennelijk onredelijk voor, mede gelet op de vervaltermijn voor het nemen van een beslissing inzake een aanvraag voor een verblijfsrecht op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet (art. 42, §1, eerste lid Vreemdelingenwet), om, indien er nog geen negatief advies werd opgesteld door het parket en/of er nog

geen sprake is van een weigering van erkenning van een huwelijksakte door een andere instantie, bij het beoordelen van die aanvraag en het nemen van een beslissing betreffende die aanvraag, niettegenstaande bepaalde instanties of personen vermoedens van een schijnhuwelijk hebben geuit, de voorgelegde huwelijksakte te aanvaarden.

De Raad ziet verder ook niet in welk belang de verzoekende partij heeft bij haar kritiek, daar zij na de toekenning van het visum en voor het nemen van de bestreden beslissing van haar verblijf in België heeft kunnen genieten en dit haar aldus geen nadeel heeft berokkend.

In zoverre de verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij de burgerlijke stand zelfs foutief meedeelde dat het al dan niet erkennen van de buitenlandse huwelijksakte na de eventuele positieve afloop van de procedure gezinshereniging geen verblijfsrechtelijke invloed meer zou hebben, *quod non in casu*, dat er wordt vervolgd: *“Indien u op dit ogenblik reeds twijfels of aanwijzingen van een schijnrelatie heeft, dan kan u nog steeds advies bevragen bij het Parket van de Procureur des Konings en eventueel de overschijving/erkenning van de buitenlandse huwelijksakte weigeren (ook al werd het verblijf reeds goedgekeurd).”*, dat zij op dit ogenblik onmogelijk kan verifiëren wanneer de verwerende partij vervolgens in kennis werd gesteld van het negatief advies van het parket aangaande de erkenning van de huwelijksakte, dat dit volgens de verwerende partij, in haar brief aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Harelbeke van 1 juni 2017 echter niet relevant zou zijn, herhaalt zij motieven uit voormeld schrijven van de verwerende partij van 1 juni 2017 betreffende het onderzoek naar het afgesloten huwelijk dat zich in het administratief dossier bevindt, en levert zij kritiek hierop. Voornoemd schrijven maakt niet het voorwerp uit van onderhavig beroep zodat de kritiek van de verzoekende partij hierop niet dienstig is. Bovendien doet de loutere vermelding van een administratief assistent aan de stad Harelbeke (en dus niet aan de verzoekende partij) dat het niet erkennen van de buitenlandse huwelijksakte na de eventuele positieve afloop van de procedure gezinshereniging geen verblijfsrechtelijke invloed meer heeft, geen afbreuk aan de duidelijke bepalingen van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de verwerende partij de machtiging of toelating tot verblijf kan intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van de machtiging of de erkenning van de toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

3.2.6. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat uit het voorgaande volgt dat de verwerende partij nu, vijf jaar later, niet plots kan terugkomen op haar besluitvorming van de toekenning van haar verblijfsrecht, *“toen zij over alle mogelijke informatie beschikte of redelijkerwijs kon beschikken om het huwelijk destijds te beoordelen”*. Immers blijkt dat de verwerende partij op het ogenblik van de afgifte van de F-kaart, met name op 26 september 2017, niet beschikte of redelijkerwijs kon beschikken over alle mogelijke informatie daar het onderzoek naar een schijnhuwelijk, dat overigens pas op 26 september 2017 afgerond werd, haar voor 2 oktober 2017 niet bekend was. Zoals tevens zal blijken uit wat volgt, maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift evenmin aannemelijk dat de verwerende partij het onderzoek naar een schijnhuwelijk kon afwachten alvorens de F-kaart af te leveren. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de verwerende partij over *“alle mogelijke informatie beschikte of redelijkerwijs kon beschikken om het huwelijk destijds te beoordelen”* zodat niet blijkt dat de verwerende partij hierdoor nu, vijf jaar later, niet kan terugkomen op haar besluitvorming van de toekenning van haar verblijfsrecht.

Met het betoog dat de verwerende partij een rechtmatig vertrouwen heeft gecreëerd in haar hoofdte dat zij haar huwelijk als ernstig, en niet gebaseerd op een schijnrelatie, heeft beschouwd, dat het feit de ambtenaar van de burgerlijke stand en het parket daarover een ander oordeel hebben, wat zij betwist, daaraan geen afbreuk doet, wat de gemachtigde ook zelf schreef aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te Harelbeke in haar brief van 1 juni 2017, dat zij er zodoende op vertrouwde dat haar verblijfsrecht vijf jaar later niet in het gedrang zou komen, voor zover zij natuurlijk binnen de voorwaarden van haar voorwaardelijk verblijfsrecht (het vormen van een gezinscel, de inkomstenvereiste) zou blijven, wat *in casu* ook gebeurde, toont de verzoekende partij niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat de verzoekende partij op 26 september 2017 in het bezit werd gesteld van een F-kaart en dat uit nader onderzoek blijkt dat zij echter niet kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie, gelet op de weigering tot erkenning van het huwelijk. De verwerende partij licht in de bestreden beslissing toe waarom zij de geldigheid van de huwelijksakte van de verzoekende partij en de referentiepersoon niet erkent en concludeert dat uit het door het parket gevoerde onderzoek en de bovenstaande overwegingen blijkt dat minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft

gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, dat de erkenning van dit huwelijk dan ook kennelijk onverenigbaar zou zijn met de openbare orde, dat het huwelijksinstituut immers een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut een schending kan uitmaken van de Belgische internationale openbare orde, dat hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, uit het door het parket en de politiediensten gevoerde onderzoek blijkt dat het huwelijk wel onder valse voorwendsels is aangegaan, dat de verzoekende partij wel degelijk de akte heeft voorgelegd om op een onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België, dat dat het uiteraard frauduleus maakt. De Raad wijst erop dat artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrondslag vormt van de bestreden beslissing, de emanatie vormt van het beginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’. In de memorie van toelichting bij de wet van 4 mei 2016 die artikel 74/20 heeft ingevoegd in de Vreemdelingenwet kan worden gelezen: *“Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel “fraus omnia corrumpit” weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 – Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 – www.cass.be). Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden.(...) Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, “Le principe général de droit fraus omnia corrumpit: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge”, T.B.B.R., 2014/3, 98-115).”* (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Stukken, 2015-2016, DOC 54, 1696/001, p.10).

Artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet laat toe het verblijf in te trekken wanneer voor het verkrijgen van de machtiging of toelating tot verblijf valse of misleidende informatie werd bijgebracht of andere onwettige middelen die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. *In casu* werd in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het huwelijk niet werd overgeschreven in de registers door de ambtenaar van de burgerlijke stand op 30 oktober 2017, dat beroep werd aangetekend tegen deze beslissing en bij beschikking van 29 maart 2018 de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk geen erkenning verleende aan het huwelijk, dat op 29 september 2021 opnieuw gevraagd wordt het huwelijk over te schrijven en dat het parket negatief adviseert, dat de geldigheid van de huwelijksakte niet wordt erkend en dat blijkt dat *“minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen”*. Het voorleggen van een dergelijke huwelijksakte waarvan de geldigheid naderhand niet wordt erkend op grond van het motief van schijnhuwelijk kan in redelijkheid worden beschouwd als het verstrekken van valse of misleidende informatie *“die heeft bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf”* in de zin van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat de verwerende partij reeds eerder een visum voor kort verblijf en vervolgens een F-kaart toekende aan de verzoekende partij op basis van haar huwelijk, verhindert niet dat de verwerende partij alsnog gebruik maakt van haar bevoegdheid overeenkomstig artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet wanneer naderhand aan de hand van later aan het licht gekomen gegevens blijkt dat het verblijfsrecht werd toegekend op grond van frauduleuze verklaringen.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij een rechtmatig vertrouwen heeft gecreëerd in haar hoofde dat zij haar huwelijk als ernstig, en niet gebaseerd op een schijnrelatie, heeft beschouwd noch dat zij er aldus op kon vertrouwen dat haar verblijfsrecht vijf jaar later niet in het gedrang zou komen. Waar zij er opnieuw op wijst dat de gemachtigde aan de stad Harelbeke in haar brief van 1 juni 2017 liet uitschijnen dat een ander oordeel van het parket en de ambtenaar van de burgerlijke stand betreffende het huwelijk geen afbreuk doet aan het feit dat de gemachtigde het huwelijk niet beoordeelde als schijnhuwelijk, herhaalt de Raad dat de loutere vermelding van een administratief assistent aan de stad Harelbeke (en dus niet aan de verzoekende partij) dat het niet erkennen van de buitenlandse huwelijksakte na de eventuele positieve afloop van de procedure gezinshereniging geen verblijfsrechtelijke invloed meer heeft, geen afbreuk doet aan de duidelijke bepalingen van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de verwerende partij de machtiging of toelating tot verblijf kan intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van de machtiging of de erkenning van de toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

3.2.7. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing stelt dat de gemachtigde de F-kaart opnieuw kan intrekken en toepassing kan maken van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet wanneer naderhand aan de hand van later aan het licht gekomen gegevens blijkt dat het verblijfsrecht werd

toegekend op grond van frauduleuze verklaringen en dat de gemachtigde *in casu* tijdens de besluitvorming over de verblijfsaanvraag echter op de hoogte was van het hangende onderzoek inzake de schijnrelatie en de brief van de luchtvaartpolitie bij haar aankomst in België. Zij meent dan ook dat de gemachtigde perfect in de mogelijkheid was om de waarachtigheid van de relatie en het huwelijk met dhr. B. te beoordelen op het ogenblik van haar verblijfsaanvraag in maart 2017, maar maakt dit geenszins concreet aannemelijk nu het onderzoek naar een schijnhuwelijk op het ogenblik van het toekennen van het verblijfsrecht nog lopende was, minstens de resultaten hiervan de verwerende partij nog niet ter kennis werden gebracht en het aldus op dat ogenblik onduidelijk was of de verzoekende partij met haar huwelijk de bedoeling had om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen dan wel enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Daar waar de verzoekende partij in dit verband nog stelt dat de verwerende partij desnoods maar gebruik had moeten maken van de mogelijkheden die de Vreemdelingenwet haar biedt voor het bekomen van een verlenging van haar beslissingstermijn ten einde een eventueel advies van het parket af te wachten, dat in voorkomend geval er onmiddellijk duidelijkheid was geschapen over haar toekomst in België, laat zij na te verduidelijken op grond van welke rechtsnorm de verwerende partij dergelijke verlenging had kunnen bekomen. De verzoekende partij levert met dit betoog overigens ook geen kritiek op de thans bestreden beslissing, doch wel op de beslissing tot erkenning van haar recht op verblijf die geen voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep.

3.2.8. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij zelfs na het vonnis (lees: de beschikking) van de familierechtbank te Kortrijk van 29 maart 2018 nog vier jaar bleef stilzitten omtrent het lot dat aan haar verblijfsrecht zou voorbehouden worden, dat zij zo op geen enkele manier werd verontrust in de uitbouw van haar leven in België tijdens een op dat ogenblik wettig verblijf, dat indien de verwerende partij zorgvuldig had opgetreden in haar eerdere besluitvorming waar de thans bestreden beslissing onrechtstreeks op geënt is, dan zou de verwerende partij al in 2017, of ten laatste in 2018, de beweerde fraude opgeworpen hebben en daaraan gevolg gegeven hebben, dat zij zodoende jarenlang, zonder zich op enigerlei wijze zorgen te moeten maken, op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, Nederlands leerde, vast werk kreeg, hier haar leven uitbouwde..., dat als de verwerende partij onmiddellijk de aanvraag tot gezinshereniging met dhr. B. had geweigerd door zich het negatief advies van het parket eigen te maken, zij mogelijk al teruggekeerd was naar Guinee, of een ander land waar zij wettig verblijf kan houden, dat de verwerende partij *in casu* nalatig en laattijdig heeft opgetreden door haar jarenlang ongemoeid te laten en daardoor het rechtmatig vertrouwen dat zij mocht hebben in haar toelating tot verblijf schaadt.

De Raad ziet niet in, minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet, welk belang de verzoekende partij heeft bij voornoemde kritiek dat geen gevolg werd gegeven aan de fraude in 2017/2018, daar zij in tussentijd van haar legaal verblijf (verder) heeft kunnen genieten en dit haar aldus geen nadeel heeft berokkend. Bovendien voorziet artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet niet in een termijn waarbinnen de beslissing moet worden getroffen en stelt artikel 74/20, §4 van de Vreemdelingenwet trouwens dat *“De minister of zijn gemachtigde (...) te allen tijde specifieke controles (kan) uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen”*. Waar zij erop wijst dat zij alhier zodoende jarenlang, zonder zich op enigerlei wijze zorgen te moeten maken, op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, Nederlands leerde, vast werk kreeg, hier haar leven uitbouwde..., dat als de verwerende partij onmiddellijk de aanvraag tot gezinshereniging met dhr. B. had geweigerd door zich het negatief advies van het parket eigen te maken, zij mogelijk al teruggekeerd was naar Guinee, verduidelijkt zij ook geenszins welk belang zij heeft bij dit betoog. Bovendien wijst de Raad erop dat indien zij eerder had willen terugkeren naar Guinee of een ander land waar zij wettig verblijf kan houden, een verblijfsrecht in België dat haar geenszins verhinderde. Waar zij erop wijst dat het legaal verblijf gevolgen heeft, kan zij gevolgd worden, doch lijkt zij eraan voorbij te gaan dat in artikel 74/20, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet ook voorzien wordt dat de verwerende partij gehouden is, wanneer zij een beslissing tot intrekking van het verblijf omwille van fraude neemt, rekening te houden met *“de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”* De verzoekende partij verduidelijkt niet waarom het feit dat zij een leven uitbouwde in België tijdens vijf jaar het nemen van de bestreden beslissing *in casu* in de weg zou staan. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij de voormelde elementen in ogenschouw heeft genomen en heeft gemotiveerd waarom deze een intrekking van het verblijf *in casu* niet in de weg staan.

De Raad merkt bovendien op dat uit een e-mail van de verwerende partij van 14 september 2021, gericht aan de stad Harelbeke, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verwerende partij op dat ogenblik nog geen kennis had van de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 29 maart 2018, vermeld in punt 1.9. Een eerste verwijzing in het administratief dossier naar deze beschikking dateert van 6 april 2022, toen het parket van Brugge per e-mail het advies van 29 maart 2022 inzake het huwelijk van de verzoekende partij en de heer B. bezorgde. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij na de beschikking van 29 maart 2018 *“nog 4 jaar (bleef) stilzitten omtrent het lot dat aan (haar) (...) verblijfsrecht (...) voorbehouden zou worden”*, daar zij slechts, het weze herhaald, op 6 april 2022 kennis kreeg van voornoemde beschikking.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij het rechtmatig vertrouwen dat zij mocht hebben in haar toelating tot verblijf schaadt, merkt de Raad op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft vastgesteld dat hoewel de (huwelijks)akte op zich niet vervalst is, het huwelijk uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek onder valse voorwendsels blijkt te zijn aangegaan, dat de verzoekende partij de akte wel degelijk heeft voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België, dat dit het uiteraard frauduleus maakt, dat dit dus concreet wil zeggen dat de verzoekende partij onrechtmatig beroep heeft gedaan op artikel 40*bis* (van de Vreemdelingenwet), dat zij zodoende eindelijk nooit een familielid van een Unieburger is geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten, motieven die de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins weerlegt of ontkracht, zodat niet blijkt dat de verzoekende partij een rechtmatig vertrouwen mocht hebben in haar toelating tot verblijf, minstens toont zij niet aan op grond waarvan zij een rechtmatig vertrouwen mocht hebben.

3.2.9. De verzoekende partij kan voorts worden gevolgd waar zij stelt dat artikel 27 van het WIPR niet voorziet in de mogelijkheid voor de gemachtigde om zo maar terug te komen op haar erkenning van de buitenlandse huwelijksakte. Zij gaat er met dit betoog echter aan voorbij dat de thans bestreden beslissing niet genomen werd op grond van artikel 27 van het WIPR doch wel op grond van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet, dat expliciet voorziet in de mogelijkheid om het verblijfsrecht in te trekken *“wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf”*. Met het betoog dat de gemachtigde bij een aanvraag gezinshereniging op basis van een buitenlands huwelijk in ieder geval de geldigheid van de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte diende te beoordelen, dat de voorgelegde controle wordt gevoerd rekening houdend met artikel 146*bis* oud Burgerlijk Wetboek, met name of de intentie bestaat om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, dat aldus blijkt door de toekenning van de verblijfsmachtiging op grond van gezinshereniging dat de gemachtigde de voorgelegde huwelijksakte heeft erkend en geenszins van oordeel was dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij *in casu* op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet. Zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert, verhindert het feit dat zij een F-kaart toekende aan de verzoekende partij op basis van haar huwelijk niet dat de administratie alsnog gebruik maakt van haar bevoegdheid overeenkomstig artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet wanneer naderhand aan de hand van later aan het licht gekomen gegevens blijkt dat het verblijfsrecht werd toegekend op grond van frauduleuze verklaringen, *quod in casu*, minstens toont de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aan.

3.2.10. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij nu niet eenvoudigweg kan voorhouden dat zij zelf niet de middelen heeft om een dergelijk onderzoek te voeren, merkt de Raad op dat dit nergens door de verwerende partij wordt gesteld. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij meer dan voldoende contacten met de politiediensten heeft om dergelijk onderzoek te organiseren, net zoals zij dat doet in het kader van woonstcontroles in het kader van terugkeer, dat zij interviews organiseert in België en het buitenland in het kader van visumaanvragen door echtgenoten van erkend vluchtelingen... maar toont daarmee niet aan dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing - naast haar eigen vaststellingen - niet kon baseren op onderzoeken die door andere diensten werden gevoerd. In zoverre zij met haar betoog meent dat de verwerende partij een eigen onderzoek diende te voeren bij de beoordeling van haar verblijfsaanvraag vermeld in punt 1.3., toont zij niet aan welk belang zij heeft bij dit betoog nu zij dankzij het positief gevolg dat aan haar verblijfsaanvraag werd gegeven verblijfsrecht heeft kunnen genieten.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zo nodig maar het aangekondigde advies van het parket moest afwachten en een beslissing tot termijnverlenging moest nemen, dat de verwerende partij, zoals blijkt uit de feitelijke voorgaanden, immers al te goed op de hoogte was dat het parket op dat ogenblik bezig was met een onderzoek inzake schijnrelatie, wijst de Raad erop dat het oordeel over een aanvraag zoals vermeld in punt 1.3. aan een termijn gebonden is (art. 42, §1, eerste lid Vreemdelingenwet) en herhaalt hij dat de verzoekende partij niet aantoonde op grond van welke bepaling de verwerende partij een beslissing tot termijnverlenging kon nemen zodat zij het advies van het parket kon afwachten. De verzoekende partij levert met haar betoog in wezen ook kritiek op de beslissing tot toekenning van het verblijfsrecht en tot aflevering van een F-kaart, hetgeen niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. De verzoekende partij toont overigens ook niet aan welk belang zij heeft bij haar betoog nu zij dankzij het positieve gevolg dat werd gegeven aan haar verblijfsaanvraag vermeld in punt 1.3. verblijfsrecht in België heeft kunnen genieten.

3.2.11. Het betoog van de verzoekende partij dat *“de gemachtigde haar eerdere besluitvorming deels onzorgvuldig, of mogelijk zelfs deels niet, heeft voorbereid en de aangevoerde feiten naar behoren onderzocht”*, is opnieuw niet gericht tegen de *in casu* bestreden beslissing en bijgevolg niet dienstig. De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift, en mede gelet op het voorgaande, daarnaast niet aannemelijk dat daardoor haar *“hele leven retroactief op losse schroeven (komt) te staan”*. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet aantoonde welk belang zij heeft bij haar betoog nu zij van een verblijfsrecht in België heeft kunnen genieten en zij niet aantoonde, zoals ook zal blijken uit wat volgt, dat zij omwille van haar in België opgebouwde leven niet kan terugkeren naar Guinee of enig ander land waar zij een wettig verblijf heeft.

3.2.12. Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij niet dienstig aanvoeren dat de rechtsonzekerheid derhalve totaal is en niet alleen haar, maar iedere verblijfsgerechtigde vreemdeling die zijn/haar verblijfstitel bekam op grond van een buitenlandse akte van burgerlijke stand, die nog niet werd erkend door de Belgische burgerlijke stand of de familierechtbank, verontrust.

3.2.13. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 27 van het WIPR en van artikel 146bis van het oud Burgerlijk Wetboek wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.14. Het eerste middel is ongegrond.

3.3. In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van de motiveringsplicht en van de artikelen 62 en 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.1. Na een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de formele en de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, licht de verzoekende partij haar tweede middel toe als volgt:

“17. Een beroep op een fraudebepaling als art. 74/20 Vw. vereist dat de gemachtigde kan aantonen dat mijn Verzoekster de intentie had om te schaden, dat zij moedwillig het huwelijk met dhr. B. (...) aanging met de loutere bedoeling om een verblijfsrechtelijk voordeel te behalen.

Dat het Guinees huwelijk volgens de familierechtbank te Kortrijk en de DVZ mogelijk niet voldoet aan de Belgische gebruiken, doet er geen afbreuk aan dat het toen ging om een oprecht huwelijk, gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

In de Belgische traditie kan het dan wel ongebruikelijk zijn dat aanstaande echtgenoten elkaar niet zo goed kennen op hun huwelijksdag; in de Guinees islamitische traditie waartoe Verzoekster en de referentiepersoon behoren, is dat nu eenmaal wel zo. Dat betekent daarom niet dat ieder Guinees huwelijk tussen moslims een frauduleus karakter heeft en louter gericht zou zijn op het openen van een potentieel verblijfsrecht in België.

Verder worden alle stukken inzake integratie die werden overgemaakt in het kader van het hoorrecht eenvoudig afgewezen als zijnde de verwerpelijke vruchten van mijn Verzoekster's boosaardige kunstgrepen. In deze onmogelijke denkcirkel van de gemachtigde kan echter nooit een dienstig element bijgebracht worden aan het dossier.

De gemachtigde maakt op een onredelijke wijze toepassing van art. 74/20 Vw., o.a. wat betreft de beoordeling van de elementen van integratie die Verzoekster bijbracht, wat eveneens de coherentie en het afdoende karakter van de motivering van de bestreden beslissing onderuithaalt.

Ook om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het tweede middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet schendt.

Het tweede middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, zoals die werd uiteengezet in punt 3.2.2., wordt onderzocht in het licht van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Voor de inhoud van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad naar punt 3.2.4.

3.3.4. De verzoekende partij stelt dat een beroep op een fraudebepaling zoals artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet vereist dat de verwerende partij kan aantonen dat zij de intentie had om te schaden, dat zij moedwillig het huwelijk met dhr. B. aanging met de loutere bedoeling om een verblijfsrechtelijk voordeel te behalen. In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen de verzoekende partij en de vermeende echtgenoot blijkt dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijk geeft van frauduleuze intenties van de verzoekende partij met het oog op het verwerven van een verblijfsrecht. Er wordt expliciet verwezen naar een bericht van de stad Harelbeke van 18 mei 2017 waarin gemeld werd dat er een onderzoek werd gevoerd naar de motieven van het huwelijk naar aanleiding van het verzoek om registratie van de huwelijksakte in het Rijksregister, naar het negatief advies van het parket van West-Vlaanderen met betrekking tot de erkenning van het huwelijk, ter kennis gebracht aan de verwerende partij op 2 oktober 2017, waarbij tevens weerslag wordt gegeven van de vaststellingen van het gevoerde politieel onderzoek, naar de meldingsfiche van de stad Harelbeke van 14 september 2021 inzake de registratie van het huwelijk van de verzoekende partij en dhr. B. en naar het negatief advies van het parket van 29 maart 2022, waarvan tevens weerslag wordt gegeven. Er wordt verder in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij op 27 april 2022 werd uitgenodigd om haar standpunt te kennen te geven in het kader van een onderzoek naar de intrekking van haar verblijfsrecht, dat haar in het schrijven expliciet gevraagd werd naar elementen inzake de aard en de hechtheid van haar gezinsband, dat de verzoekende partij geen enkel stuk overmaakt waaruit kan blijken dat zij met dhr. B. effectief een duurzame levensgemeenschap heeft opgebouwd, dat indien de verzoekende partij en de referentiepersoon als koppel hebben geleefd gedurende de periode dat zij op hetzelfde adres stonden ingeschreven, van hen verwacht mag worden dat ze daar ook bewijzen van kunnen overmaken, wat thans niet het geval is, dat het enkele feit dat ze op hetzelfde adres ingeschreven stonden tussen 27 maart 2017 en 19 april 2022 niet volstaat om aan te tonen dat de verzoekende partij met het huwelijk niet enkel verblijfsrechtelijke motieven nastreefde, dat ook nog geen beroep werd aangetekend tegen de tweede beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Harelbeke om het huwelijk niet te registreren, dat zij, gelet op het voorgaande, de geldigheid van de huwelijksakte niet erkent, dat uit het parket gevoerde onderzoek en de bovenstaande overwegingen blijkt dat minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, dat, hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, uit het door het parket en de politiediensten gevoerde onderzoek blijkt dat het huwelijk wel onder valse voorwendsels werd aangegaan, dat de verzoekende partij de akte wel degelijk heeft voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België, dat dat het uiteraard frauduleus maakt, dat dit dus concreet wil zeggen dat de verzoekende partij onrechtmatig beroep heeft gedaan op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat zij zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Unieburger is geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze motieven niet volstaan om aan te tonen dat zij *“de intentie had om te schaden, dat zij moedwillig het huwelijk met dhr. B. (...) aanging met de loutere bedoeling om een verblijfsrechtelijk voordeel te behalen”* noch dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn in het licht van de toepassing van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Waar de verzoekende partij stelt dat het gegeven dat het Guineese huwelijk volgens de familierechtbank te Kortrijk en de verwerende partij mogelijk niet voldoet aan de Belgische gebruiken, er geen afbreuk aan doet dat het toen ging om een oprecht huwelijk, gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, dat het in de Belgische traditie dan wel ongebruikelijk kan zijn dat aanstaande echtgenoten elkaar niet zo goed kennen op hun huwelijksdag, dat dat in de Guineese islamitische traditie waartoe zij en de referentiepersoon behoren, nu eenmaal wel zo is, dat dat daarom niet betekent dat ieder Guinees huwelijk tussen moslims een frauduleus karakter heeft en louter gericht zou zijn op het openen van een potentieel verblijfsrecht in België, wijst de Raad erop dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de niet-erkenning van een buitenlandse akte expliciet toekent aan de rechtbank van eerste aanleg. De controle op de geldigheid van de buitenlandse akte behoort met andere woorden toe aan de rechtbank van eerste aanleg (familierechtbank). De controle op de wettigheid van de beslissing tot intrekking van het verblijf komt wel aan de Raad toe. Hij kan met name de motieven controleren die tot de intrekking van het verblijf hebben geleid. In het bijzonder kan hij nagaan of de beslissing tot niet-erkenning van de huwelijksakte afdoende is gemotiveerd, een feitelijke grondslag heeft en of er geen sprake is van een foutieve toepassing van bepalingen van het WIPR. Hij kan echter niet in de plaats van de familierechtbank gaan beoordelen of er al dan niet sprake is van een schijnhuwelijk. In die zin heeft de Raad dan ook geen rechtsmacht om van voornoemd betoog kennis te nemen.

3.3.6. De verzoekende partij levert tot slot kritiek op de motieven in de bestreden beslissing omtrent haar integratie, die concreet luiden als volgt:

“Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd op 27.04.2022 een onderzoek overgemaakt aan de gemeente Harelbeke. Dit onderzoek werd aan betrokkene betekend op 13 05.2022. Betrokkene maakte de volgende stukken over:

- Verklaring dewelke zij aan het loket van de gemeentedienste van Harelbeke heeft afgelegd
- Attesten van inburgering en deelcertificaten van Nederlandse lessen
- Arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd met I.C. (...) + loonfiches maart, april 2022
- Bijlage aan de arbeidsovereenkomst + loonafrekeningen van C. (...) BV februari tot mei 2022
- Woninghuurovereenkomst
- Attest OCMW geen leefloon, geen financiële

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten.

(...)

Betrokkene maakt stukken over waaruit haar integratie in België moet blijken. Mevrouw is tewerkgesteld voor I.C. (...) en C. (...) BV. wat een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Over de voorgelegde taalattesten en inburgeringsattesten dient te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Tot slot moet er op gewezen worden dat de socio-economische integratie waar betrokkene zich thans op beroept het gevolg is van het verblijfsrecht dat zij onder valse voorwendselen, met name door middel van een schijnhuwelijk, heeft verkregen, waardoor deze “vruchten” ook door dit bedrog zijn aangetast.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan.”

Waar de verzoekende partij stelt dat alle stukken inzake integratie die werden overgemaakt in het kader van het hoorrecht eenvoudig worden afgewezen als zijnde de verwerpelijke vruchten van haar

boosaardige kunstgrepen en dat in deze onmogelijke denkcirkel van de verwerende partij echter nooit een dienstig element kan bijgebracht worden aan het dossier, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet alleen heeft gesteld dat de socio-economische integratie waar zij zich thans op beroept het gevolg is van het verblijfsrecht dat zij onder valse voorwendselen, met name door middel van een schijnhuwelijk, heeft verkregen, waardoor deze vruchten ook door dit bedrog zijn aangetast. In de bestreden beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd betreffende de integratie van de verzoekende partij dat zij iets meer dan vijf jaar in België verblijft, dat gezien haar leeftijd, 28 jaar, deze periode relatief kort te noemen is daar zij per slot van rekening het overgrote deel van haar leven, gedurende 23 jaar, in Guinee heeft geleefd, dat zij verklaarde liever in België te verblijven omdat ze hier zelfstandig kan zijn en voor zichzelf kan zorgen, dat zij niet duidelijk maakt waarom dit in haar herkomstland niet het geval zou zijn, dat gezien zij nog niet zo lang in België verblijft, kan aangenomen worden dat zij nog enige voeling moet hebben met de taal, cultuur en gebruiken in Guinee, dat zij naaister was voor haar komst naar België zodat zij in Guinee ook al enige werkervaring heeft opgedaan, dat zij een volwassen vrouw is die in België en voordien in Guinee tewerkgesteld is/was en zij niet aantoonde dat zij bij een terugkeer niet op haar eigen benen zou kunnen staan, dat zij tewerkgesteld is voor I.C. en C. BV., wat een positief element is, dat het hebben van een job en bijhorend inkomen echter geen afdoende bewijs van integratie is in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden, dat bij gebrek aan contra-indicaties bovendien geconcludeerd dient te worden dat haar leeftijd en gezondheidstoestand toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld, dat zij op een economisch actieve leeftijd is en haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken kan aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan, dat over de voorgelegde taalattesten en inburgeringsattesten dient te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België, dat het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, dat de verzoekende partij bijgevolg met voormeld attest niet aantoonde dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Voormelde motieven – die de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins weerlegt of ontkracht – volstaan om de bestreden beslissing, voor wat haar integratie betreft, te schragen. De verzoekende partij levert met voorgaand betoog aldus kritiek op een overtollig motief. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Het betoog van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig.

3.3.7. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op een onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, *“o.a. wat betreft de beoordeling van de elementen van integratie die (zij) (...) bijbracht, wat eveneens de coherentie en het afdoende karakter van de motivering van de bestreden beslissing onderuithaalt.”*

3.3.8. Een schending van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht.

3.3.9. Een schending van de overige bepalingen en beginselen, die de verzoekende partij in de uiteenzetting van haar tweede middel aanhaalt en waarbij zij een theoretische toelichting verschaft, wordt ook niet aangetoond.

3.3.10. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER